

РЕШЕНИЕ

№ 1286

гр. София, 01.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3349** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 6, т. 4 от Закона за енергията от възобновяеми източници, във връзка с чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката и чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. Х. Г. Д., представлявано от Щ. Р.-юрисконсулт, срещу Решение № Ж-190 от 13.03.2020 г. на КЕВР, с което се дават задължителни писмени указания на [фирма].

В жалбата са развити оплаквания за нарушения на материалноправните разпоредби, а решението било постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. По изложените съображения в жалбата моли, решението да бъде отменено като незаконосъобразно.

Жалбоподателят [фирма], първоначално представлявано от Юрк. Щ. Р., редовно призован, се представлява в с.з. от юрк.Н.. Моли съдът да отмени постановения акт като незаконосъобразен по съображения, изложени в жалбата. Претендира разноски, за което представя списък.

Ответникът КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ, редовно

уведомен, се представлява от юрк.Б.. Моли съдът да отхвърли жалбата. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Заинтересованата СТРАНА Б. Л. 33 О., редовно уведомена, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, III отделение, 71-ви състав, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

В Комисията за енергийно и водно регулиране КЕВР постъпила жалба с вх. № Е-12-00-416/18.11.2019 г., подадена от [фирма], срещу [фирма].

Жалбоподателят възразил срещу прекратяване на процедурата за присъединяване и отказ за издаване на становище за условията и начина на присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа на [фирма] (ЕР Юг) за присъединяване на „Фотоволтаична електроцентрала (Ф.) 30 kWp" в УПИ IV-579, кв. 63 в [населено място], [община], обл. П..

КЕВР приела, че жалбата отговаря на изискванията на чл. 142 и сл. от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3) и като такава била допустима за разглеждане.

С нея се твърди, че вместо да се издаде становище, в което да се посочат условията за присъединяване на обекта, процедурата била прекратена от [фирма].

КЕВР посочва следната хронология на извъртените дейности от [фирма] по процедурата за присъединяване на посочената Ф.:

На 17.01.2019 г. [фирма] сключило договор за наем за ползване на горепосочения обект;

На 22.03.2019 г. с вх. № 8185593 в ЕР Юг било входирано искане за проучване за присъединяване на Ф.. С вх. № 8285555/22.03.19 г. било входирано и заявление за възстановяване на захранване;

На 27.03.2019 г. била получена фактура с № [ЕГН], платена на 28.03.2019 г., за проучване на условията за присъединяване.

На 05.04.2019 г. било получено с писмо с изх. № 8206396-1 за прекратяване на процедурата по присъединяване, тъй като в имота „не съществувала сграда, присъединена към ел. разпределителната мрежа“;

На 23.04.2019 г. било входирано възражение с № 28449 поради неизпълнено

подадено заявление с искане за възстановяване на захранване.

Входирано било ново заявление № 8229571/23.04.19 г. за възстановяване на захранване, преименуване на партида, заявление за започване продажба на ел. енергия;

На 07.05.19 г. чрез телефон било подадено отново заявление за възстановяване на захранване;

Платена била сума по фактура № [ЕГН]/08.05.19 г. за възстановяване на достъпа до ел. разпределителната мрежа;

Получено било писмо с изх. № 28449-1-5/08.05.19 г. - уведомление за прекратяване на процедурата по присъединяване на Ф. поради липса на захранване;

Подадено било ново, второ искане за проучване присъединяване на Ф. с вх. № 8253349/15.05.19 г.;

Получена била фактура с № [ЕГН]/21.05.19 г., платена на 26.05.2019 г., за проучване на условията за присъединяване;

Получено било писмо с изх. № 4380858-1/30.05.19 г. за прекратяване отново на процедурата;

Писмо с изх. № 8253349-1/30.05.19 г. за прекратяване поради това, че в имота не съществува сграда, присъединена към ел. мрежата въпреки заплатена услуга за възстановяване на ел. захранването;

Писмо с изх. № 53-00-244/03.07.19 г. от [община] до КЕЦ А. - „съществуващата жилищна сграда в имота била запазваща се, което й отреждало постоянен градоустройствен статут като местоположение в парцела.“;

Подаване на трето искане за проучване за присъединяване на Ф. с вх. № 8322816/05.07.19 г. и заплащане на фактура с № [ЕГН]/08.07.19 г.;

През м. август сградата била присъединена от ЕР Юг.

Разменена била кореспонденция между [фирма] и ЕР Юг с изискване и предоставяне на информация.

В писмо по електронната поща от 12.11.2019 г., [фирма] отбелязала, че заявената процедура по чл. 24. т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) била прекратена, тъй като според тълкуване на дружеството била „недопустима“ поради това, че сградата „обективно подлежала на премахване“.

Жалбоподателят счел, че:

„С прекратяване на процедурата ЕР Юг е нарушило Закона за енергетиката (ЗЕ), Закона за енергията от възобновяеми източници ЗЕВИ и европейските регламенти за опазване на околната среда, намаляване на вредните емисии при производство на електроенергия.“;

„С отказа си за присъединяване ЕР Юг злоупотребило с господстващо положение, необосновано ограничило конкуренцията.“;

Твърденията на ЕР Юг, че съществуващата въздушна линия (ВЛ) 20 kV „М.“ от п/ст „Ч.“, захранваща трафопост (ТП) 3 в [населено място] „била с изчерпан капацитет за присъединяване на генераторни мощности“, били „ирелевантни поради следното“:

- „Енергията, която Ф. би произвела в рамките на заявената мощност до 30 kW, щяла да се консумира от жителите на [населено място].“

3. „ЕР Юг нарушило изискванията на чл. 90, ал. 1 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6), тъй

като изцяло немотивирано отказало да извърши проучване на условията за присъединяване към разпределителната мрежа на посочената Ф.“;

ЕР Юг нарушило „разпоредбата на чл. 116, ал. 2 от ЗЕ и необосновано ограничило и лишило заинтересованото лице от възможност за реализиране на инвестиционни намерения за изграждане на Ф. до 30 kW.“

„ЕР Юг попречило на реализацията на Националния план за действие за енергията от възобновяеми източници, приет с решение на Европейската комисия“;

„Със своето становище ЕР Юг нарушило разпоредбите на чл. 18, ал. 1 от ЗЕВИ“;

„Със своето становище ЕР Юг нарушило разпоредбите на чл. 24. ал. 1 от ЗЕВИ“;

„Със своето становище ЕР Юг нарушило и чл. 21, ал. 5 от Закона за защита на конкуренцията, като издало необоснован отказ да се предостави услуга на реален или потенциален клиент, за да се възпрепятства осъществяваната от него стопанска дейност.“

„Изразили възмущението си от некоректното изискване на необходимата допълнителна информация, както и от неспазване на сроковете за издаване на становище.“

Жалбоподателят отправил искане към КЕВР, в изпълнение на своите пълномощия, да даде задължителни указания на [фирма] „за прилагане на закона и издаване на положително становище за присъединяване на „Ф. 30 kWp“ в УПИ IV-579, кв. 63 в [населено място]. [община].

Към жалбата са приложени копия на следните документи:

Заявление вх. № 8185593/22.03.2019 г. за проучване за присъединяване на Ф.;

Фактура с № [ЕГН]/27.03.2019 г.;

Писмо с изх. № 8206396-1;

Възражение с № 28449/23.04.2019 г.;

Заявление № 8229571/23.04.19 г. за възстановяване на захранване, преименуване на партида, заявление за започване продажба на ел. енергия:

Фактура № [ЕГН]/08.05.19 г.;

Писмо с изх. № 28449-1-5/08.05.19 г.;

Заявление с вх. № 8253349/15.05.19 г. за проучване;

Фактура с № [ЕГН]/21.05.19 г.;

Писмо с изх. №4380858-1/30.05.19 г.;

Писмо с изх. № 8253349-1/30.05.19 г.;

Писмо с изх. № 53-00-244/03.07.19 г. от [община];

Заявление за проучване за присъединяване на Ф. с вх. № 8322816/05.07.19

г.

Фактура с № [ЕГН]/08.07.19 г.;

Писмо с изх. № 8324199-1/(без дата);

Възражение с изх. № 055/10.09.2019 г.;

Писмо с изх. № 8411522-1/27.09.2019 г.;

Писмо с изх. № 8322816-1/23.08.2019 г. (получено на 02.10.2019 г.);

Писмо с изх. № 8474521-1/29.10.2019 г.;

Възражение с изх. № 062/05.11.2019 г.;
Възражение с изх. № 063/05.11.2019 г.;
Фактура с № [ЕГН]/09.11.19 г.;
Фактура с № [ЕГН]/09.11.19 г.

Жалбата била получена в КЕВР и с писмо от 28.11.2019 г., на основание чл. 143, ал. 4 от Наредба № 3 е изпратена до ЕР Юг за извършване на проверка и изпращане в Комисията на становището на дружеството по жалбата, заедно с цялата преписка по нея.

На основание чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3, заедно със становището до Комисията, от дружеството било изискано да представи „всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по нея“, както и да отговори на всички твърдения и повдигнати въпроси в жалбата.

От писмо на [фирма] с изх. № 10256-1/09.12.2019 г., получено в Комисията на 12.12.2019 г., ставало ясно становището на дружеството по подадената жалба. В него електроразпределителното дружество посочило следната „кратка хронология“:

На 22.03.2019 г. от [фирма] били подадени документи с искане за проучване за присъединяване на Ф. на основание чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ:

В писмо с изх. № 8206396-1/05.04.2019 г. клиентът бил уведомен за прекратяване на процедурата по присъединяване, тъй като в имота „не съществувала сграда, присъединена към ел. разпределителната мрежа“;

На 23.04.2019 г. от клиента било входирано възражение с № 28449 поради неизпълнено подадено заявление с искане за възстановяване на захранване;

На поставените въпроси било отговорено в писмо с изх. № 28449-1-5/08.05.19 г.;

Входирано било ново заявление № 8229571/23.04.19 г. за възстановяване на захранване, преименуване на партида, заявление за започване продажба на ел. енергия;

Подадени били нови документи с второ искане за проучване за присъединяване на Ф. с вх. № 8253349/15.05.19 г.;

Изпратено било писмо с изх. № 4380858-1/30.05.19 г. за прекратяване отново на процедурата;

Изпратено било писмо с изх. № 4380858-2/30.05.19 г. до [община] със запитване дали сградата е конструктивно годна за използване;

Подадено било ново искане за проучване за присъединяване на Ф. с вх. № 8322816/05.07.19 г.;

Изпратено било писмо до клиента с изх. № 8324199-1/30.05.19 г. с искане за предоставяне на удостоверение от общината, че съществуващата сграда в имота не подлежи на премахване;

С писмо до клиента изх. № 8322816-1/23.08.2019 г. било отправено искане за предоставяне на нотариално заверен договор за наем;

С вх. № 8411522/11.09.2019 г. клиентът предоставил исканото писмо от общината;

Подадено било възражение с вх. № 32766/11.09.2019 г.

С изх. № 8411522-1/27.09.2019 г. от клиента била поискана нова информация:

На 16.10.2019 г. клиентът предоставил искания договор за наем;

Изпратено било писмо с изх. № 8474521-1/29.10. 19 г. за прекратяване отново на процедурата;

Получен биле сигнал с вх. № 34478/05.11.2019 г. срещу прекратяване на процедурата;

По електронната поща бил изпратен отговор на 12.11.2019 г.

В изпратеното писмо под формата на становище съгласно изискванията на Наредба № 3 [фирма] посочило, че във връзка с нарастване броя на исканията за изграждане на Ф. при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, дружеството преразгледало подхода си по отношение удостоверяване на съществуването на сграда, върху чийто покрив, фасада или прилежаща към нея площ ще се изгражда Ф.. Дружеството поискало, да се представи удостоверение от съответната община, от което да е видно, че са изпълнени следните условия:

- Имотът се намира в строителни граници на населеното място по смисъла на § 5. т. 6 от Допълнителните разпоредби на Закона за устройството на територията (ЗУТ);

- В имота има законно построена сграда:

- Съществуващата в имота сграда е конструктивно и технически годна да служи по предназначение, не представлява опасност за населението и не подлежи на премахване.

[фирма] посочило, че отказът за присъединяване се базира на констатациите, че Ф. е заявена за изграждане в обект, който е бил с временно преустановен достъп и нулева консумация през последните над 5 години.

Според преценката на дружеството, сградата в обекта, независимо че се води присъединена, не би могла да се използва като жилища.

В изпратено чрез [фирма] допълнение към жалбата от [фирма] била посочена техническа грешка в подадената жалба. Вместо посоченото в жалбата УПИ IV-578, кв. 63 в [населено място], [община], да се чете УПИ IV-579. Всички приложени документи били за действителното УПИ IV-579.

След направен преглед и анализ на представените документи КЕВР достигнала до следните изводи:

В жалбата било отправено искане към КЕВР, в изпълнение на своите пълномощия, да даде задължителни указания на [фирма], за издаване на положително становище за присъединяване на „Ф. 30 kWp” в УПИ IV-579. кв. 63 в [населено място], [община].

От представените документи ставало ясно, че [фирма] е подало искане на 22.03.2019 г. за проучване на условията за присъединяване на „Ф. 30 kWp”, предвидена за изграждане в УПИ IV-579. кв. 63 в [населено място]. [община]. Дружеството заплащало 3 пъти последователно по 115 лв. цена за извършване на услуга „Проучване на условията за присъединяване към електроразпределителната мрежа на възобновяеми източници“. Цената била заплащана при всяко подаване на искане, след всеки отказ за извършване на платената услуга и прекратяване на процедурата от страна на [фирма].

За имота [фирма] имало сключен договор за наем със собственика му и декларация

от същия, с разрешение за изграждане на Ф..

В писмо с изх. № 8206396-1/05.04.2019 г. клиентът бил уведомен за прекратяване на процедурата по присъединяване, тъй като в имота „не съществува сграда, присъединена към ел. разпределителната мрежа“.

Захранването било възстановено след подадено искане и заплащане на 195 лв. - цена за извършване на услугата „възстановяване на временно прекратен достъп от [фирма] и преименуване на партидата на обекта.

След възстановяване на захранването [фирма] с писмо от 08.05.2019 г. изискала [фирма] отново да стартира процедурата по присъединяване.

С писмо от 30.05.2019 г. новостартираната процедура отново била прекратена с мотив: „Не са изпълнени условията на чл. 24. т. 1 от ЗЕВИ“ поради факта, че сградата в имот УПИ IV-579, кв. 63 в [населено място], представляваща „МПЖ“, не отговаряла на санитарните изисквания и създавала непосредствена опасност за здравето и живота на гражданите.

За КЕВР не ставало ясно какво са вложили експертите на [фирма] при разместването на действителния запис съгласно ЗУТ от приложената скица „ПЖС“ (полумасивна жилищна сграда).

До клиента било изпратено писмо с изх. № 8324199-1/30.05.19 г. с искане за предоставяне на удостоверение от общината, че съществуващата сграда в имота не подлежи на премахване.

Според [фирма] наличната сградата в имота „не отговаряла на санитарните изисквания и създавала непосредствена опасност за здравето и живота на гражданите“

С вх. № 8411522/11.09.2019 г. клиентът предоставил исканото писмо от общината с изх. № 53-00-244/03.07.2019 г. В него било записано, че съгласно действащия застроителен план на [населено място], съществуващата жилищна страда е посочена като „запазваща“ се, което и отреждало постоянен градоустройствен статут като местоположение в парцела.

С подадено ново искане за проучване и заплащане за трети път на 08.07.2019 г. цена за проучване, [фирма] отново стартирало процедурата по присъединяване.

С писмо от 27.09.2019 г. бил изискан нотариално заверен договор за наем.

С писмо с изх. № 8474521-1/29.10.2019 г. процедурата за пореден път била прекратена поради това, че в имота не съществува сграда, присъединена към електроразпределителната мрежа.

[фирма] приложило фактури с платена консумация за обекта си в [населено място].

Задължението на мрежовия оператор за извършване на присъединяване на обектите на жалбоподателя към разпределителната мрежа било регламентирано в следните актове:

Лицензна за разпределение на електрическата енергия № Л-140-07/13.08.2004 г.:

В т. 2.7. През срока на действие на лицензията, Лицензиантът осъществявал правата и изпълнявал задълженията:

2.7.1. Да транспортира електрическата енергия през мрежата в съответствие с действащото законодателство:

2.7.2. Да експлоатира и поддържа съществуващата мрежа, да изгражда нови елементи от мрежата с цел нейното развитие за осигуряване непрекъснато и ефективно транспортиране на електрическата енергия до потребителите в съответствие с одобрения бизнес план:

2.7.3. Да присъединява към мрежата потребители и производители на електрическата енергия, разположени на територията на лицензията;

3.4.1. Лицензиантът бил длъжен да присъединява при условията на равнопоставеност спрямо останалите потребители от същата група всяко лице, разположено на територията на лицензията, което отговаря на изискванията по закона;

3.4.4. Лицензиантът можело да откаже присъединяване към мрежата само в случаите, посочени в ЗЕ и в Наредба № 6. Отказът бил мотивиран, като се посочвали причините за него и срокът за осъществяване на присъединяването;

3.4.6. Лицензиантът осигурявал транспортирането на електрическа енергия до мястото на присъединяване на потребителите и производителите на електрическа енергия към мрежата.“ ЗЕ:

„Чл. 116, ал. 1. Операторът на електропреносната мрежа, съответно операторът на електроразпределителната мрежа, бил длъжен да присъедини всеки обект на производител на електрическа енергия, разположен на съответната територия;

Чл. 116. ал. 3. Операторът на електропреносната мрежа, съответно операторът на електроразпределителната мрежа, бил длъжен да извършва разширението и реконструкцията на електропреносната или съответната електроразпределителната мрежа, свързани с присъединяването на обекти на производители, до мястото на присъединяването.“

ЗЕВИ:

„Чл. 24. Разпоредбата на чл. 23 не се прилагала за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници:

1. (изм. - ДВ, бр. 29 от 2012 г., в сила от 10.04.2012 г.) е обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии;

Чл. 27. ал. 2. Разходите за изграждане на съоръженията за присъединяване на енергийния обект на производител към съответната мрежа от границата на собственост на електрическите съоръжения до мястото на присъединяване, както и разходите за развитие, включително реконструкция и модернизация, на електрическите мрежи във връзка с присъединяването са за сметка на собственика на съответната мрежа;

Чл. 28. ал. 1. Операторите на преносната и разпределителните електрически мрежи във връзка с изпълнение на целите и мерките, заложили в Националния план за действие за енергията от възобновяеми източници,

включват в ежегодните инвестиционни и ремонтни програми средства за развитие на мрежите, свързани с присъединяването, преноса и разпределението на електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници.“

Наредба № 6. Раздел II: „Присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. Искане за проучване за присъединяване и условия за присъединяване^{4*}:

„Чл. 90, ал. 1. Операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне;

Чл. 90, ал. 3. Лицето, подало искане за проучване на условията за присъединяване, може да обжалва отказа по ал. 1 пред КЕВР при условията и по реда на чл. 22 от ЗЕ;

Чл. 91, ал. 1. Операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането;

Чл. 91, ал. 3. Лицето, получило становище по ал. 1 и 2, може да обжалва предложените условия за присъединяване пред КЕВР при условията и по реда на чл. 22 от ЗЕ;

Чл. 91, ал. 4. Операторът на разпределителната мрежа създава досие, в което се съхраняват всички документи по присъединяването на обекта;

Чл. 91, ал. 5. Срокът на валидност на издаденото становище е 6 месеца. При неподаване на искане на договор в срока на валидност на становището процедурата по присъединяване се прекратява.“

Видно от гореизложеното [фирма] не е изпълнило задълженията, произтичащи от чл. 91, ал. 1 от Наредба № 6 въпреки че за тази услуга е получило трикратно заплащане на цена за проучване съгласно чл. 87, ал. 2, т. 2 от същата наредба.

[фирма] неправомерно прекратило процедурата по присъединяване, вместо да определи условията за присъединяване съгласно сроковете и реда, предвидени в Наредба № 6, Раздел II: „Присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ след получено заявление от 22.03.2019 г. за проучване условията за присъединяване на „Ф. 30 kWp“ в УПИ IV-579. кв. 63 в [населено място], Община 1 П..

От предоставените от дружеството документи нямамо такива, които да доказват, че [фирма] е спазило задължението си, произтичащо от изискването на чл. 88. ал. 5 от Наредба № 6: „Когато представената информация и документи са непълни или не отговарят на изискванията на наредбата, операторът на разпределителната мрежа в 7-дневен срок от постъпване на искането писмено уведомява лицето, подало искането.“

В чл. 88. ал. 7 от Наредба № 6 било посочено, че „процедурата за

присъединяване на обекта се прекратява, когато лицето, подало искането, не отстрани непълнотите и несъответствията в документите или не представи допълнително необходимите документи и информация в срока по ал. 6".

Видно от горепосоченото [фирма] е прекратило процедурата по присъединяване, без да спази задълженията си, произтичащи от чл. 88 от 11аредба № 6.

От становището на дружеството ставало ясно, че това е станало след собствено тълкуване, че планираният за изграждане обект „изначало не отговаря на изискванията за присъединяване по реда на чл. 24. т. 1 от ЗЕВИ“.

Дружеството не се било съобразило с предоставените му документи и е направило собствено грешно тълкуване на изложените факти в тях:

- Нотариален акт № 199, том IV, рег. № 4787, дело № 758/2018 г.: „УПИ IV-579. кв. 63 в [населено място], ведно с построената в имота полумасивна жилищна сграда;

- Скица с изх. № 192/25.02.2019 г., издадена от [община]. Нанесена ПЖС (полумасивна жилищна сграда) в УПИ IV-579. кв. 63.

- Писмо с изх. № 53-00-244/03.07.2019 г. от [община]: „По действащия застроителен план на [населено място]. съществуващата жилищна сграда е дадена като запазваща се, което ѝ отрежда постоянен градоустройствен статут като местоположение в парцела“.

Видно от горното в имота имало сграда.

Е. Юг“ ЕАД посочва, че отказът за присъединяване се базира на констатациите, че Ф. е заявена за изграждане в обект, който е бил с временно преустановен достъп и нулева консумация през последните над 5 години.

След подадено искане и заплащане на 195 лв. - цена за извършване на услугата, временно е възстановен прекратеният достъп от [фирма] и преименуването на партидата на обекта.

Според преценката на дружеството сградата в обекта, независимо че се водела присъединена, не би могло да се използва като жилищна сграда.

Съгласно чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ били посочени следните изисквания: „С обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвиждало да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях, в урбанизирани територии.“ Сред изискванията в ЗЕВИ липсвали допълненията, неправомерно дописани от мрежовия оператор в присвоеното си качество на законодател, вместо да изпълнява лицензионните си задължения като мрежови оператор на съответната лицензионна територия.

В ЗЕВИ ясно било регламентирано изискване на наличие в имота на присъединена сграда. [фирма] нямало правомощия да изисква сградата да е жилищна и кога инвеститорът да ѝ извърши реконструкция и ремонт.

Обектът отговарял на изискванията на чл. 24. т. 1 от ЗЕВИ.

Редът за присъединяване на заявената Ф. бил регламентиран в Наредба № 6, Раздел II: „Присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24. т. 1 от ЗЕВИ. Искане за проучване за присъединяване и условия за присъединяване“.

Заявлението за проучване било от 22.03.2019 г.

Ако служителите на „Е. Юг“ ЕАД притежавали

необходимата компетенция да прочетат и правилно да тълкуват записаните факти в приложените документи, дружеството щяло да изпълни заплатената му услуга за проучване и издаде становище за условията за присъединяване в срок до 14 дни съгл. чл. 91 ал. 1 от Наредба № 6.

Ако служителите на „Е. Юг“ ЕАД притежавали

необходимата компетенция да прочетат и правилно да тълкуват записаните факти в приложените документи и констатират, че са непълни или не отговарят на изискванията на Наредба № 6 за посочен имот, в който се иска изграждане на Ф. са щели да приложили чл. 88, ал. 5, в срок до 29.03.2019 г. да уведомят писмено заявителя за непълнотата и неточността в подаденото заявление.

Жалбоподателят е имал възможност в 30 дневен срок (съгл. чл. 88, ал. 6 от Наредба № 6) да отстрани непълнотите и да представи, ако е необходимо други документи и информация.

Ако лицето отстрани непълнотите в срока съгл. чл. 88, ал. 6 от Наредба № 6, дружеството трябва да изпълни заплатената му услуга за проучване и издаде становище за условията за присъединяване в срок до 14 дни.

Ако лицето не отстрани непълнотите в срока съгл. чл. 88, ал. 6 от Наредба № 6, дружеството прекратява процедурата по присъединяване съгласно чл. 88, ал. 7 от Наредба № 6.

[фирма] е прекратило процедурата за присъединяване на Ф. с писмо с изх. № 8206396-1 от 05.04.2019 г.

Това била хронологията, която мрежовият оператор е бил длъжен да спази, но не я е спазил. В резултат на горното [фирма] не било изпълнило заплатената му услуга за проучване 3 пъти и не било издало становище за условията за присъединяване. Към днешна дата забавянето на инвеститора по вина на [фирма] били няколко месеца.

Въз основа на горепосоченото жалба с вх. № Е-12-00-416/18.11.2019 г., подадена от [фирма] срещу [фирма] била основателна и следва да бъде уважена.

Предвид гореизложеното, в изпълнение на правомощията на КЕВР, произтичащи от чл. 6, т. 4 от Закона за енергията от възобновяеми източници, на основание чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензи рапе на дейностите в енергетиката, във връзка с чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката КЕВР дала на [фирма] следните задължителни указания:

1. В 14-дневен срок след получаване на настоящото решение [фирма] да предостави на жалбоподателя [фирма] становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6, отговарящо на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ за присъединяване за обект: „Фотоволтаична централа (Ф.) с мощност 30 kW“ в УПИ IV-579, кв. 63 в [населено място], [община], обл. П., за който присъединяването е отказано от [фирма];
2. В 7-дневен срок след приключване на дейностите по т. 1 [фирма] да

предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.
По делото е изготвена комплексна СТЕ.

От правна страна съдът намира следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 АПК и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност. Разгледана по същество същата е неоснователна.

Настоящият състав намира, че решение № Ж-190/13.03.2020 г. е законосъобразно и правилно, постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от Закона за енергетиката /ЗЕ/ материална компетентност, при спазване на установените процесуални правила и в съответствие с целта на закона.

Обжалваното решение на КЕВР е постановено по повод постъпила до Комисията жалба по реда на чл. 22 от ЗЕ. КЕВР е колективен орган от 9 души, като решението ѝ е взето с пет гласа „за“, от които три гласа „за“ от присъстващите членовете на Комисията със стаж в енергетиката. Поради което Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон правомощия, при необходимия кворум и мнозинство за вземане на решението /съгл. чл. 36 ал.1 т.1 вр. чл. 35 ал.2 т.1, ал.3 и ал.4 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация-обн., ДВ, бр. 43 от 12.06.2015 г., в сила от 12.06.2015 г., изм. и доп., бр. 19 от 11.03.2016 г., в сила от 11.03.2016 г./.

Решението отговаря на изискванията за писмена форма по общата норма на чл. 59 ал.1 от АПК, като съдържа всички реквизити по чл. 59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания. Решението съдържа мотиви и фактически установявания на органа-издател. Решението е издадено с посочено правно основание – чл.6, т. 4 от Закона за енергията от възобновяеми източници, вр. чл. 22 ал.1, ал.5 ал. 7 от ЗЕ вр. чл. 147 ал.2 от Наредба № 3/13г. за лицензиране на дейностите в енергетиката

В съответствие с чл. 22 ал.5 от ЗЕ, когато Комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.) . Съгл. чл. 22 ал.3 от ЗЕ, КЕВР може да съдейства за доброволно решаване на спора в двумесечен срок от подаване на жалбата. По преписката няма данни и не се твърди КЕВР да е упражнила това си право. Жалбата е изпратена от КЕВР за становище на [фирма].

По жалбата и предвид депозираното становище по нея, е изготвен доклад по случая от КЕВР /съгл. чл.145 от Наредба 3/13г. /. Проведено е закрито заседание на КЕВР, като е взето решение по жалбата /съгл. чл.147 от Наредба 3/13г. /. Въз основа на взетото Решение на закрито заседание, е издадено и обжалваното Решение.

По фактите, изложени в обжалваното решение на КЕВР

В Комисията за енергийно и водно регулиране е постъпила жалба с вх. № Е-12-00- 416 от 18.11.2019 г., подадена от [фирма] срещу [фирма].

Жалбата е срещу прекратяване на процедурата за присъединяване и отказ за издаване на становище за условията и начина на присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа на [фирма] (ЕР Юг) за обект „Фотоволтаична електроцентрала (Ф.) 30 kWp“ в УПИ IV-579, кв. 63 в [населено място], [община], обл. П..

Жалбата отговаря на изискванията на чл. 142 и следващите от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3) и като такава е допустима. В жалбата до КЕВР се твърди, че вместо да се издаде становище, в което да се посочат условията за присъединяване на обекта, процедурата е прекратена от [фирма].

След разменена кореспонденция между [фирма] и ЕР Юг, [фирма] отбелязва, че заявената процедура по чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) е прекратена, тъй като според тълкуване на дружеството процедурата е „недопустима“ поради това, че сградата „обективно подлежи на премахване“.

В изпратеното писмо под формата на становище съгласно изискванията на Наредба № 3 [фирма] е посочило, че във връзка с нарастване броя на исканията за изграждане на Ф. при условията на чл. 24. т. 1 от ЗЕВИ, дружеството „преразгледало подхода си по отношение удостоверяване на съществуването на сграда, върху чийто покрив, фасада или прилежаща към нея площ ще се изгражда Ф.. ЕР ЮГ е поставило изискване да се представи удостоверение от съответната община, от което да е видно, че са изпълнени следните условия: имотът да се намира в строителни граници на населеното място по смисъла на § 5, т. 6 от Допълнителните разпоредби на Закона за устройството на територията (ЗУТ); в имота има законно построена сграда; съществуващата в имота сграда да е конструктивно и технически годна да служи по предназначение, не представлява опасност за населението и не подлежи на премахване.“

[фирма] посочва, че отказът за присъединяване се базира на констатациите, че Ф. е заявен за изграждане в обект, който е бил с временно преустановен достъп и нулева консумация през последните над 5 години. Според преценката на дружеството, сградата в обекта, независимо че се води присъединена, не би могла да се използва като жилищна.

Дружеството с писмо с изх. № 8206396-1 от 05.04.2019 г. уведомява клиента за прекратяване на процедурата по присъединяване, тъй като в имота „не съществува сграда, присъединена към електроразпределителната мрежа“.

По отношение на материалното право

Съдът счита, че оспорването на решение № Ж-190 от 13.03.2020 г. на КЕВР е неоснователно от страна на жалбоподателя [фирма] и като такава следва да не бъде уважено, а жалбата отхвърлена. След като е сезиран с оспорване, при служебния и цялостен съдебен контрол върху законосъобразността на обжалвания административен акт, съгласно нормата на чл. 168, ал. 1 от

Административнопроцесуалния кодекс (АПК), съдът проверява най-напред неговата валидност. Това се налага, поради служебното начало в административния процес, съгласно принципа за това, въведен с нормата на чл. 9 от АПК.

Разпоредбата на чл. 146 от АПК сочи основанията за оспорване на административните актове, които ако са налице във всяка конкретна хипотеза водят до незаконосъобразност на оспорения акт, а именно: липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона.

В съответствие с чл. 22 от Закона за енергетиката (ЗЕ), КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу енергийни предприятия, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, както и подзаконови актове по неговото прилагане, като в съответствие с ал. 5, когато Комисията приеме жалбата за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в Наредба № 3, по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката - Наредба № 3 (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.).

В случая, изискванията на Наредба № 3, съгласно чл. 142 и следващите са спазени. Изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието и процесното решение, съгласно чл. 145 от Наредба № 3.

Налице са спазване на изискванията за форма на акта от формална страна, решение № Ж-190 от 13.03.2020 г. съдържа фактически и правни основания съгласно изискванията на чл. 59 ал. 2, т. 4 от АПК. По отношение на изискването за форма, законът поставя такова изискване за определена форма като условие за неговата действителност. АПК е въвел писмената форма като изискване за валидност на индивидуалния административен акт. За да е нарушено изискването за форма следва формата да е определена в закон, а именно чл. 59, ал. 2 от АПК. Изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК са изисквания към самата писмена форма, но самите те не са форма на акта, поради което наличието им в материализирания вид на акта имат отношение към неговата редовност.

В хода на проведеното административно производство съдът счита, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. За да бъде определено едно нарушение на административно производствените правила като съществено, което е основание за отмяна на административен акт по чл. 146, т. 3 от АПК, това нарушение на административнопроизводствените правила, което ако не е било допуснато би могло да се стигне до друго решение на поставения пред административния орган въпрос.

Съдът следва да съобрази разпоредбата на чл. 168, ал. 5 от АПК, след изменението, публикувано в ДВ бр. 77 в сила от 01.01.2019 г. Според нея, когато съдът установи наличието на съществено нарушение на административнопроизводствените правила, той отменя акта без да

проверява основанията по чл. 146, т. 4 и 5 от АПК. Като съществено законодателят регламентира в чл. 168. ал. 4 от АПК нарушението на задължението за уведомяване на гражданин или организация, в следствие на което са лишени от възможността да участват като страна в производството по издаване на административния акт. Видно от приложените по преписката документи, няма наличие на такова отменително основание.

Относно материалната законосъобразност и несъответствие с целта на закона, следва да се има предвид, че не са налице същите отменителни основания. Процесното решение на КЕВР е законосъобразно и постановено в съответствие с правните норми. Решение № Ж-190 от 13.03.2020 г. на КЕВР е постановено в рамките на предоставената от закона възможност за преценка. При постановяване на оспореното решение № Ж-190 от 13.03.2020 г. на Комисията няма превратно упражняване на власт, следователно не е налице несъответствие с целта на закона, което е отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката (ЗЕ), Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензи, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба, КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 22 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, следва безспорен извод, че решението е издадено от компетентен орган .

Решението е издадено в изискуемата писмена форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до нищожност на същото. Неоснователни са твърденията за немотивираност на оспореното решение. Съдът счита, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на процесното решение. Решение № Ж-190 от 13.03.2020 г. на КЕВР е постановено изцяло в съответствие с материалния закон. Осигуряването на достъп до електропреносната и електроразпределителната мрежа е задължение на енергийните предприятия, лицензирани за осъществяване на съответната дейност, което те са длъжни да изпълнят по отношение на всеки производител и обект за производство, които отговарят на предвидените в закона условия, т.е. изискванията към обектите и производителите на електрическа енергия за присъединяване към мрежите са нормативно установени и лицензиантите не могат да поставят други, допълнителни изисквания или да извършват друга преценка извън тази относно спазването на нормативните изисквания.

Присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към разпределителната мрежа с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към

електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, е регламентирано в чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. В чл. 26 от същия закон е предвидено, че в случаите по чл. 24 се подават искания за проучване на условията и начина на присъединяване пред съответния оператор на електрическа мрежа при условията и по реда на наредба № 6 и по чл. 116, ал. 7 от ЗЕ.

За обектите по чл. 24, т. 1 условията за присъединяване се определят в становище, което се издава в срок до 30 дни от постъпване на искането, съгласно ал. 3 на чл. 26 от ЗЕВИ, а договор за присъединяване се сключва при условията, определени в становището по ал. 3 на чл. 26 от ЗЕВИ, и при издадено разрешение за строеж. Подробната регламентация на реда за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ се съдържа в Глава пета, Раздел И от Наредба № 6 от Наредба № 6.

Съгласно чл. 87 от Наредба № 6 лицето, което предвижда да изгражда обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, подава към оператора на съответната разпределителна мрежа писмено искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. То следва да е титуляр на право на собственост върху имот, в който се предвижда да бъдат изградени обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, както и да е заплатило цена за проучване на условията и реда на присъединяване по ценоразписа на услугите на съответния мрежови оператор. Съгласно чл. 88, ал. 3 операторът на разпределителната мрежа може да поиска допълнителна информация за характеристиките на присъединявания обект, като лицето, поискало проучването, е длъжно да я предостави в 14-дневен срок. В противен случай, както и ако не отстрани непълнотите и несъответствията в предвидения срок, процедурата по присъединяване на обекта се прекратява съгласно чл. 88, ал. 7 от Наредба № 6.

Операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне, съгласно чл. 90, ал. 1 от Наредба № 6. Съгласно чл. 91 от Наредба № 6 в приложимата редакция операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането. Лицето, получило становището, може да обжалва предложените условия за присъединяване пред КЕВР при условията и по реда на чл. 22 от ЗЕ.

Анализът на цитираните разпоредби показва, че в случай на подадено искане за присъединяване операторът на разпределителната мрежа разполага с три възможности - да прекрати процедурата предвид чл. 88, ал. 7, мотивирано да откаже присъединяване съгласно чл. 90, ал. 1, или да определи условията, като предостави писмено становище за присъединяване на лицето по

смисъла на чл. 91. ал. 1.

В Наредба № 6 не е предвидено изрично, че в случай на прекратяване на процедурата по чл. 88, ал. 7 актът може се обжалва пред КЕВР. С оглед обаче на общото правило на чл. 22, ал. 1 ,т. 1 от ЗЕ и обстоятелството, че прекратяването на процедурата има идентични на отказа и дори по-неблагоприятни последици, доколкото при отказ операторът следва да предложи нов срок за договаряне, няма причина да бъде ограничена възможността на лицата да обжалват пред КЕВР прекратяването по чл. 88, ал. 7 от Наредба № 6, още повече, че обжалване се предвижда дори за благоприятния по принцип акт - писменото становище с условията за присъединяване. С подадената жалба пред КЕВР става ясно, че дружеството е прекратило процедурата за присъединяване като недопустима. В случая обаче не са били изпълнени предпоставките по чл. 88, ал. 7 от Наредба № 6, при които операторът на разпределителната мрежа може да прекрати процедурата - след като е поискана от лицето допълнителна информация и същата не е предоставена, съответно ако документите са непълни или не отговарят на изискванията на Наредба № 6 и непълнотите или несъответствията в тях не са отстранени, въпреки че на лицето е указано да стори това. Съдът счита, че с формалното становище, не са спазени задължителните етапи на процедурата по чл. 88, ал. 3-6 от Наредба № 6, но и лицето, подало заявлението, е трябвало да обосновава и доказва ирелевантен за процесния случай факт, а именно за вида на сградата.

Административният орган излага подробни мотиви в посока на това, че операторът на разпределителната мрежа не е компетентен по ЗУТ орган, въпреки многобройните опити да тълкува текстовете на ЗУТ, както и многото препращания към дефиниции на други специални закони, които не са относими към процесния случай. Безспорен остава само един извод, че и дружеството не е оправомощено да формира правно заключение относно съответствието на сградата с изискванията по ЗУТ. При това положение следва да се приеме, че жалбоподателят не е спазил разпоредбите на чл. 88 и прекратяването на процедурата съставлява неизпълнение на неговото лицензионно и законово задължение да се произнесе по един от предвидените в чл. 90 и чл. 91 от Наредба № 6 начини, като мотивирано откаже присъединяването или предостави писмено становище с условията за присъединяване. Тъй като обаче, от една страна, ЕР Юг е прекратило процедурата, въпреки че не е спазило реда и условията за това по чл. 88, ал. 3 - 7 от Наредба № 6, а от друга страна, последиците от това са идентични с тези на отказа.

По отношение на оплакванията и доводите, наведени в жалбата, че следва да се държи сметка за вида и предназначението на сградите, върху които се предвижда изграждането на енергийния обект за производство на електрическа енергия, следва да се отбележи, че преценката относно годността да бъде изградена върху покривната или фасадната конструкция на сграда обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници се извършва от други органи и в друго производство.

Следователно органите, които са оправомощени с издаването на разрешение за строеж, са тези, на които е нормативно възложено и в чиято компетентност

е преценката дали сградата отговаря на техническите и други изисквания за изграждането на обект по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. Това подкрепя извода, че жалбоподателят не е имал право и основание да откаже да присъедини обекта по съображения, основани на неговата собствена преценка, че сградата не е годна за изграждане на обект за производство на електрическа енергия. Негово задължение е, при подадено искане за проучване, при което лицето е изпълнило изискванията и е представило документите по чл. 87 и чл. 88 от Наредба № 6, да определи условията и да предостави писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за това. Това задължение в случая не е изпълнено, поради което съдът счита, че КЕВР обосновано е приела, че жалбата на [фирма] е основателна и следва да бъде уважена, като бъдат издадени задължителни предписания за продължаване на процедурите за присъединяване.

[фирма] се позовава на определението за сграда, посочено в § 1, т. 27 от Допълнителните разпоредби на Закона за енергийната ефективност (ЗЕЕ) и в § 1, т. 20 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 7 от 2004 г. за енергийна ефективност на сгради (Наредба № 7). Според дружеството при свободна интерпретация и тълкуване на текстовете се твърди, че „за да съществува сграда, тя трябва да представлява конструкция със стени и покрив“.

В действителност обаче в Допълнителните разпоредби на Закона за енергийната ефективност е казано: „§ 1 По смисъла на този закон. т. 27: „Сграда“ е конструкция със стени и покрив, в която се използва енергия за регулиране на вътрешната температура.“

В Допълнителните разпоредби на Наредба № 7 от 2004 г. е казано: „§ 1 По смисъла на тази наредба, т. 20 (Нова - ДВ, бр. 93 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.): „Сграда“ е конструкция със стени и покрив, в която се използва енергия за регулиране на вътрешната температура.“

Съгласно чл. 1, ал. 1 от Закона за енергийната ефективност: „Този закон урежда обществените отношения, свързани с провеждането на държавната политика за повишаване на енергийната ефективност“. В Глава втора. Държавно управление в областта на енергийната ефективност. Раздел I, са посочени органите за управление, на които са вменени права и задължения, произтичащи от приложението на този закон. Сред тях липсва [фирма]. Позоваването на изискване за понятието сграда, в Закона за енергийната ефективност, е по смисъла на конкретния закон и опита на [фирма] да го прилага в случая, с цел да се освободи от задълженията си като мрежови оператор и лицензиант, е неоснователно.

В тълкувателно Решение № 2/2011 на ВКС на Република България, Общо събрание на Гражданска колегия, в съдебно заседание на 23 юни 2011 год.: „В полза на ползвателите възниква правото да придобият собствеността по реда на параграф 4а ПЗР ЗСПЗЗ, когато сградата отговаря на изискването за постройка, отразено в тълкувателната норма на параграф 1в, ал. 3 от ДР ППЗСПЗЗ да е трайно прикрепена към терена, без да е необходимо същата да отговаря и на изискванията на строителните правила и норми, установени в действащите към момента на построяването нормативни актове.“

Към настоящия момент в ЗУТ и ЗЕВИ липсва „легално определение на

понятието „сграда“, което не дава право на [фирма] да прави свободно тълкуване, с което да налага ограничения на правата на инвеститорите, дадени им със ЗЕВИ. чл. 24, т. 1.

Правните изводи на Комисията са правилни и са направени въз основа на събраните и обсъдените по преписката доказателства, както и на правилно приложение на материалния закон. Административният орган правилно е преценил за законосъобразно на [фирма] да се дадат задължителни указания да продължи процедурите за присъединяване и издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6, Глава пета, Раздел II: „Присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници.

При разглеждане на жалбата, подадена от [фирма]. КЕВР обосновано е приела, че [фирма] е прекратило процедурата за присъединяване като недопустима, без да е спазило редът и условията по чл. 88, ал.3 - 7 от Наредба № 6.

В случая не са налице предпоставките за прекратяване на процедурата, защото извън компетентността на оператора на мрежата е да преценява техническото и хигиенно състоянието на сградата, което незаконосъобразно е сторил и на което се е позовал да прекрати процедурата. Разпоредбата на чл. 24. т. 1 от ЗЕВИ въвежда конкретно изискване енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, като няма законово изискване операторът на мрежата да преценява състоянието на сградата. В случая е налице сграда в урбанизирана територия, съгласно законовото изискване на тази разпоредба. След като за сградата няма влязъл в сила административен акт за премахването или образувано производство за премахването, то за оператора на мрежата, при наличието на такава в урбанизирана територия, е налице законово задължение да проведе процедурата и издаде становище, съгласно условията, посочени в Наредба № 6. Освен това, за ЕР Юг няма и законово изискване, въз основа на което да се прекратява производството или отказва присъединяване към мрежата, при липса на потребление на електрическа енергия в сградата, върху която следва да се изградят енергийните обекти, каквито съображения са изложени в становището.

Допуснатата СТЕ за установяване на състоянието на сградата, която съдът кредитира, не е основание за отмяна на административния акт на КЕВР, защото с нищо не променя изводите на комисията, които са законосъобразни, а заключението е ирелевантно за спора. С оглед гореизложеното, съдът счита че оспореното Решение № Ж-190 от 13.03.2020 г. на КЕВР е законосъобразно, правилно и следва да бъде потвърдено, а жалбата на [фирма] следва да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана.

Предвид това правилно КЕВР е дала на [фирма] задължителни указания:

В 14-дневен срок след получаване на настоящото решение [фирма] да предостави на жалбоподателя [фирма] становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6, отговарящо на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ за присъединяване за обект: „Фотоволтаична централа (Ф.) с мощност 30 kW“ в УПИ IV-579, кв. 63 в [населено място], [община], обл. П., за който присъединяването е отказано от [фирма];

В 7-дневен срок след приключване на дейностите по т. 1 [фирма] да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

С оглед изхода на спора и предвид направеното в съдебното производство искане, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева за настоящата инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административен съд – София – град, III-то отделение, 71-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. Х. Г. Д., представлявано от Щ. Р.-юрисконсулт, срещу Решение № Ж-190 от 13.03.2020 г. на КЕВР, с което се дават задължителни писмени указания на [фирма].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. Х. Г. Д., представлявано от Щ. Р.-юрисконсулт, да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране, [населено място], юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: